

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

10 Ὀδὸς Προστέλειου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

Εμμ. Φονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Tony.— Βασβολδὸς Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀρ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Α. Schneegans: ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἀνδέρσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προ-
πληρωτέοις Συνδρομηταῖς εἰς
τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμ-
βάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βι-
βλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ
καὶ Χίρστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης
δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν
σελίδων ἐξαιρέτως χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50
ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ.
2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα
τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προ-
πληρώσαντας συνδρομητάς μας,
πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25
τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθή-
κης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λε-
πτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Β'

II Πυργοδέσποινα.

Ὁ πύργος δὲ Μονσενὺ ὑψοῦτο ἐπὶ ὕψη-
λοῦ λόφου ὑπερκειμένου τῆς πεδιάδος. Ἦν
δὲ ἐκτεταμένη καὶ στερεὰ οἰκοδομή, αἰώ-
νων καὶ ρυθμῶν διαφόρων, ἣν ὁ χρόνος
καὶ αἱ δηώσεις εἶχον διαρκῶς ἐρειπώσει.

Τὸ ἀρχαιότερον μέρος ἦν μέγιστος τε-
τραγῶνος πύργος, μὲ ὕψηλὰς πεπαλαιω-
μένας ἐπάλξεις, ἐφ' ὧν ἐφύοντο ἤδη πα-

ράσιτα χόρτα. Εἶχε δὲ ὕψος ὀγδοήκοντα
ποδῶν καὶ ἐξήκοντα ἐκατέρωθεν· καίτοι
δὲ τὰ τείχη αὐτοῦ ἦσαν μεγίστου πά-
χους, ἔφερον ἐν τούτοις πανταχόθεν βα-
θείας ρωγμάς.

Πυρποληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν τῷ
1204, ὅτε ὁ Φίλιππος-Αὐγουστος ἀπε-
δίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐπαρχίας, ἐπεσκευά-
σθη τῷ 1251 καὶ ὠχυρώθη κύκλῳ ὑπὸ
τείχων καὶ μικρῶν ποικιλομόρφων πυργί-
σκων, περιφρασόντων τὴν κορυφὴν τοῦ
λόφου.

Νεωτέρα τις καὶ κάλλιον διατηρου-
μένη πτέρυξ συνείχετο πρὸς τὸ φρούριον.

Συνίστατο δ' αὕτη ἐκ δύο ὕψηλων πύρ-
γων, μὲ κωνικὰς ὀροφὰς ἐκατέρωθεν τῆς
κυρίας εἰσόδου, εἰς ἣν ὠδήγει μικρὰ λι-
θίνη γέφυρα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐλίμναζον
τὰ τῶν τάφρων ὕδατα.

Ὅπισθεν τῆς οἰκοδομῆς ταύτης ἐξε-
τείνοντο ἐκτεταμέναι αὐλαί, πεφυτευμέ-
ναι διὰ δένδρων καὶ μεταβεβλημέναι εἰς
κῆπους. Τὸ ἐν γένει σύνολον τοῦ φρουρίου
τούτου παρίστα ὅψιν μυστηριώδη καὶ
ἀπειλητικὴν συγχρόνως.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συνέβαινον τὰ γε-
γονότα, ἅτινα ἀφηγοῦμεθα, ὁ πύργος δὲ
Μονσενὺ εἶχεν ἀπὸ πρωίας ἑορτάσιμον
ὅψιν, κραυγαὶ δὲ χαρᾶς καὶ γέλωτες θο-
ρυβώδεις ἀντήχουν ἐν αὐτῷ.

Ὁ τοιοῦτος ἀσυνήθης θόρυβος, ἐν ἀντι-
θέσει πρὸς τὰς αὐστηρὰς συνθηκὰς ἐν τῇ
περιοχῇ, ἐμαρτύρει τὴν ἀπουσίαν τοῦ αὐ-
θέντου.

Ὅντως, ὁ κόμης δὲ Μονσενὺ εἶχεν ἀ-
ναχωρήσει ἀπὸ πρωίας καὶ δὲν θὰ ἐπα-
νήχετο εἰμὴ τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν ἐσπέ-
ραν.

Διὰ τοῦτο, δεκαπεντὰς ἀκολούθων, θε-
ραπόντων καὶ φυλάκων, εἶχεν ἐγκαταστα-
θῇ ἀτάκτως ἐν μιᾷ τῶν αὐλῶν τοῦ πύρ-
γου, ἔνθα ἔπινον, ἤδον, ἔπαιζον καὶ ἐθο-
ρύβουν.

Ἐνῷ οἱ τίμιοι οὗτοι ὑπηρέται εὐθύ-
μουν ἐν τοιαύτῃ ὑπερμέτρῳ χαρᾷ καὶ δια-
χύσει, νεκρά τις γυνή, καθήμενὴ πρὸ ὕψη-
λοῦ καὶ στενοῦ παραθύρου, παρετήρει ἐτα-

στικῶς διὰ τῶν κεχρωματισμένων ὕλω-
μάτων τὴν πρὸ αὐτῆς ἐκτεινομένην ἀπέ-
ραντον πεδιάδα.

Τὸν ἀγκῶνα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ γόνατος
ἐστήριξε τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς ράχεως τῆς
λευκῆς καὶ λεπτοφυοῦς αὐτῆς χειρός.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἡ πυργοδέσποινα. Ἡ
Ἀρτεμὶς δὲ Μονσενὺ δὲν ὁμοίαζε πρὸς
τὰς εὐγενεῖς ἡρώιδας τῶν ἱπποτικῶν μυ-
θιστορημάτων, αἵτινες ὠχραί, μελαγχο-
λικά καὶ ἐξηντηγμένοι ἀναμένουσιν, εὐ-
χόμεναι ἐν τῷ προσευχηταρίῳ αὐτῶν, τὴν
ἐπάνοδον συζύγου συλληφθέντος ὑπὸ τι-
νος Ἑμίρου τῆς Αἰγύπτου ἢ μνηστῆρος
ἀκρωτηριασθέντος ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβάλλουσα αὐ-
τῆς καλλονὴ οὐδέποτε ἐσκιάζετο ὑπὸ τῆς
ἀχλύος ἀσκητικοῦ ὀνείρου. Τὸ ζῶηρόν αὐ-
τῆς πνεῦμα ἀπήστραπτεν ἐπὶ τῶν εὐκί-
ντων χαρακτηριστικῶν τῆς ὅταν βιάιόν
τι αἰσθημα ἐτάρασεν αὐτήν. Ἐν ἡμεῖς,
ἡ μορφή τῆς ὥραιας Ἀρτέμιδος ἤθελεν
ἀπατήσῃ καὶ τὸν προσεκτικώτερον παρα-
τηρητὴν διὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς ψυχρᾶς
ἀθωότητος τῆς καλυπτούσης τὰς διαθέ-
σεις ψυχῆς φιλοδόξου, πείσμονος καὶ ἐμ-
παθοῦς.

Ἦτο λευκὴ καὶ ξανθὴ· ἡ χρυσοειδὴς
αὐτῆς κόμη ἀπετέλει οἰνοὶ στίλβοντα
στέφανον ἐπὶ τοῦ ὥραιου, ἀλλὰ στενοῦ
αὐτῆς μετώπου· οἱ θαυμασίως τοξοειδεῖς
αὐτῆς ὀφρῦς παρείχον ἀλλόκοτον ἔκφρα-
σιν πρὸς τοὺς κυανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς.
Τὴν ρίνα τῆς ἤθελε μετ' ἀγάπης ζω-
γραφίσει Ἕλλην ζωγράφος, τὸ δὲ μικρὸν
στόμα τῆς ἐκοσμεῖτο ὑπὸ πορφυρῶν, ἀλλ'
ὀλίγον λεπτῶν χειλέων, καλυπτόντων ἐξ-
αισίους ὀδόντας.

Τὸ ἀνάστημα τῆς κυρίας δὲ Μονσενὺ
ἦν χαμηλόν, ἀλλὰ κομψότατον, εὐκίνητον
καὶ ἐκτάκτως θελκτικόν. Ὅτε μὲν ζῶη-
ρά, ὅτε δὲ νωχελὴς, ἐφαίνετο πάντοτε οἰο-
ναι ἀποφεύγουσα τὴν ἐκπληξιν, ὥς ἡ γαλῆ
τὴν ἐνέδραν, εἰς δὲ τοὺς γλυκεῖς αὐτῆς
ὀφθαλμούς, εἰς οὓς οὐδέποτε ἐφαίνετο ἡ
μελαγχολία, ἐβλεπέ τις σπινθηρὰς προδί-
δοντας τὴν ζῶηράν αὐτῆς φύσιν.

Βεβαίως ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, εἶχε δὲ παρέλθει ὁ καιρός, καθ' ὃν αἱ πυργοδέσποιναί, δοῦλαι ἐν ταῖς τιμαριωτικαῖς αὐτῶν φυλακαῖς, δὲν εἶχον πρὸς τέρψιν εἰμὴ τὸ μονότονον ἐλεγεῖον ἀκολούθου τινος ἢ πλανωδίου ραψωδοῦ.

Ἡ Ἀρτεμις ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Ἄννα τῆς Βρεττανίας εἶχεν ἀρχίσει ἰδρύουσα τὴν μεγάλην αὐλὴν τῶν εὐγενῶν κυριῶν, ὀργανίσασα περὶ ἑαυτὴν σχολὴν ἵπποτισμοῦ, εὐγενείας καὶ συμπεριφορᾶς. Εἰς μάτην οἱ γέροντες βαρόνοι δυσηνασχετοὺν βλέποντες τὰς συζύγους καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν ἐξερχομένας τῶν ψυχρῶν ἐπαρχιακῶν ἐρημητηρίων, ὅπως ἀναπνεύσωσι τὸν εὐώδη ἀέρα τῆς αὐλῆς. Ἦτο δύσκολον ν' ἀντιστῶσιν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν βασιλισσῶν καὶ εἰς τὰς διαταγὰς βασιλέως, παρέχοντος χάριτας καὶ εὐνοίας. Ἦδη, εὐτυχεῖς τυχοδιώκται, ταχέως προήγοντο εἰς τὴν αὐλὴν, ἐνῶ οἱ βαρόνοι συνήπτον ὅλον ἐν χρεὴ καὶ δὲν ἠδύναντο ἄνευ βασιλικῶν ἐπιχορηγήσεων νὰ ἐπισκευάσωσι τοὺς ἐτοιμορρόπους παλαιούς αὐτῶν πύργους.

Ἡ Ἀρτεμις ἠσθάνετο ἀκατάσχετον πόθον διὰ τὸν ἀπαστράπτοντα ἐκεῖνον ἥλιον, ὅστις τότε ἐκαλεῖτο αὐλὴ τοῦ Φραγκίσκου Α'. Ἄν δὲ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχε σεβασθῇ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ συζύγου της, ὅστις ἦτο πρεσβύτερος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ἂν ἐφαίνετο ἀκούουσα ἀδιαφόρως ὅσα θαυμάσια διηγείτο αὐτῇ ὁ ἄφρων Μονσενῦ, τοῦτο ἔπραττε, διότι ἀκούσιον αἰσθήμα κατεῖχε τὴν καρδίαν αὐτῆς καὶ ἐπάγωνε στιγμαῖάς τὸν πυρετὸν τῆς φιλοδοξίας, ὅστις διήγειρεν αὐτῇ τὸν διὰ τοὺς Παρισίους πόθον.

Δὲν εἶχεν ἐν τούτοις ἀπωλέσει τὸν καιρὸν αὐτῆς, ἥδη δὲ ἡ καλλονὴ της εἶχε καταστῇ δι' αὐτὴν οὐχὶ ἄσπῃς, ἀλλ' ὄπλον. Εἶχεν ἐπιδεξιῶς ἐξαλείψει πᾶσαν τοῦ Μονσενῦ δυσπιστίαν, ὃ δὲ φοροδεὴς αὐλικός, πνεῦμα πονηρὸν καὶ πανούργον, ψυχὴ ἐγωῖστρια καὶ ἀπληστος, χαρακτήρ δουλικός καὶ φιλύποπτος, εἶχε κατασταθῇ ὑποχείριος τῆς ὥραιας ἐκείνης γυναικός. Ἡ Ἀρτεμις εἶχε δαμάσει τὸν σύζυγον αὐτῆς διὰ τοῦ ἔρωτος τοσοῦτον, ὥστε ὁ αὐστηρὸς πρεσβύτερος δὲν ἐβάδιζεν εἰμὴ κατὰ τὰς ὁρέξεις τῆς συζύγου του καὶ δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Εἶναι ἀληθές ὅτι οὐδέποτε ἐπέβαλλε τὴν θέλησιν αὐτῆς, τοῦναντίον δ' ἐφαίνετο ὑποτασσομένη εἰς πᾶσαν ἐπιθυμίαν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ συζύγου της. Εἶναι ἐπίσης ἀληθές ὅτι ἐφρόντιζε νὰ τῇ ἐμπνέῃ αὐτὴ τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς ἐπιθυμίας του. Ἀλλ' ἂς ἐξακολουθήσωμεν τὴν διήγησιν ἡμῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Ἀρτεμις συνωφρουτο, ὃ δὲ μικρὸς αὐτῆς ποὺς ἐκινετο μετ' ἀνυπομονησίας ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἐξ ἀνακρόκου ἐσθῆτός της.

Αἰφνης ἐξ ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ ὠρολόγιον τοῦ πύργου.

— Βεβαίως! εἶπε στενάξασα, δὲν θὰ ἔλθῃ.

Καὶ ἐγερθεῖσα, ἀπεμακρύνθη τοῦ παραθύρου, ἐπλησίασε πρὸς μικρὸν ἐνετικὸν κάτοπτρον, περιβεβλημένον ἐν πλασίφ ἐξ ἀργυροποικίλου ὀστράκου, διηυθέτησε τοὺς ἐπὶ τῆς χρυσοειδοῦς αὐτῆς κόμης λευκοὺς μαργαρίτας, περιεπάτησεν ἀρκετὰ ἐν τῷ δωματίῳ, ἠνέωξε μικρὸν χρυσοῦν κιβωτίδιον, περιέχον ἀπειρίαν δακτυλίων, περιδεραίων, πολυτίμων λίθων καὶ ἀδαμάντων, ἐπανεκλείσεν αὐτό, χωρὶς οὐδὲν νὰ λάβῃ, καὶ ἔστη πρὸ μικρᾶς ἐξ ἐδέου τραπέζης, μετὰ λεπτῶν καὶ ἐλικοειδῶν ποδῶν, ἐφ' ἧς ἦσαν παρατεθειμένα δύο ἐπιτραπεζώματα.

Ἐπὶ τοῦ πολυτίμου τριχάπτου, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν τράπεζαν ἐκείνην, εὗρισκοντο διατεταγμένα μετ' ἀμέμπτου καλαισθησίας ἄνθη, καρποὶ καὶ ἡδύσματα. Φιάλη οἶνου Ἰσπανίας καὶ δύο βαρύτιμα ποτήρια ἐδήλουν ὅτι ἡ Ἀρτεμις ἀνέμενε συνδαιτυμόνα, ὅστις δὲν εἶχεν ἔλθει.

— Ἀναμφισβητήτως, ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετ' ἐλαφρᾶς κινήσεως τῶν ὤμων, εἶμαι παρὰ φρων! Διατί νὰ ἐπανεῖλθῃ ταχύτερον τοῦ συνήθους; Φαίνεται ὅτι μὲ ἀποφεύγει πρὸ τινῶν ἡμερῶν... δὲν θέλει νὰ μὲ βλέπῃ... Ἄν τῇ ὀμιλῶ μετὰ τρυφερότητος, ταρασσεται ἂν τὸν παρατηρῶ, καταβιβάζει τοὺς ὀφθαλμούς. Πιστεύει ἴσως ὅτι τὸν ἀποστρέφομαι, διότι ὁ κύριος δὲ Μονσενῦ φαίνεται αὐστηρὸς καὶ ἄδικος πρὸς αὐτόν, ἴσως δὲ καὶ αὐτός μὲ μισεῖ!

Εἶτα ἐπλησίασε πάλιν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρητήρησε μετ' ἀνυπομονησίας.

— Θεέ μου! εἶπε στενάζουσα, ἀπονήσκω ἐξ ἀνυπομονησίας καὶ πλήξεως.

Ἐνῶ ἡ ὥραία Ἀρτεμις ἐστενοχωρεῖτο, μὴ βλέπουσα ἐρχόμενον ἐκεῖνον, ὃν ἀνέμενε, ἵπποτης τις, ἱππεύων ἐξάίσιον ἰσπανικὸν ἵππον, ἔβαινε σπύδων πρὸς τὸν πύργον. Ἀλλ' ἡ κυρία δὲν ἠδύνετο νὰ ἴδῃ αὐτόν, διότι τὸ παράθυρον ἔβλεπε πρὸς τὴν κινητὴν γέφυραν, ὃ δὲ ἵπποτης ἤρχετο δι' ἀτραποῦ ὅλως ἀντιθέτου.

Ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα πέντε ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἡλικίας, ὑψηλὸς καὶ εὐτραφὴς μὲ πλατείας καὶ στιβαρὰς χεῖρας. Τὸ ἐρυθρόχρουν αὐτοῦ πρόσωπον ἐφαίνετο δεικνύον ἀνθρωπὸν φιλήδονον, τὰ δὲ παχέα αὐτοῦ χεῖλη ἤθελον ἔτι μᾶλλον ἐνισχύει τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἂν μὴ ὀφθαλμοὶ μικροί, σποδόχροες, στρεφόμενοι ἀενάως ἐν ταῖς κόγχαις αὐτῶν, δὲν διέψευδον τὰς κατὰ τὸ φαινόμενον διαθέσεις τοῦ ἀνδρός. Ἡ μελανὴ αὐτοῦ κόμη, μιζοπόλιος κατὰ τοὺς κροτάφους, ἦν μετὰ προσοχῆς ἡρωματισμένη, ὥς καὶ τὸ βραχὺ καὶ πυκνὸν αὐτοῦ γένειον. Ἡ τοξοειδὴς αὐτοῦ ρίς ἐδήλου τυραννικὴν καὶ σκληρὰν θέλησιν, συγκατανομένην ὑπὸ ὑπόπτου ὑποκρισίας καὶ τῆς πανούργου ἐκείνης φιλοφροσύνης, ἣν κατ' ἀνάγκην οἱ αὐλικοὶ ἀπέκτων εἰς τὸ Λοῦβρον, οἳ ἀήποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ φυσικὰ αὐτῶν ἔνστικτα. Τέλος, ὁ ἵπποτης ἡμῶν, ἦν ἥδη ἱκανῶς παχύσαρκος ἂν δὲ εἶχε συνειθίσει ν' ἀτενίζῃ κατὰ πρόσωπον τοὺς ἀνθρώπους ὅταν εἰρωνεύετο αὐτούς,

θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς τῶν χαριστερῶν εὐγενῶν τῆς αὐλῆς.

Ἐφερε πῖλον, κεκοσμημένον δι' ἰοχρόων πτερῶν, χιτῶνιον καὶ ἐπενδύτην ἐξ ἰοχροῦ ἀνακρόκου μετ' ἀργυρῶν σειραδίων, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκ δέρματος βουβάλου τελαμῶνος ἐκρέματο ὀστρακοποικίλον ξίφος.

Φθὰς πρὸ τῆς θύρας ἀφίππευσε, παρέδωκε τὰ ἱνία τοῦ ἵππου τοῦ εἰς τινὰ θεράποντα, διήλθε ταχέως τὴν πρώτην αὐλὴν καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς ἐτέρας, ἔνθα οἱ ὑπηρέται διεσκέδαζον. Μόλις ὅμως ἤκουσαν τὸν κρότον τῶν περυσιστῆρων αὐτοῦ διελύθησαν ἐν ἀταξίᾳ, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ ποτήρια καὶ τοὺς ἀμφορεῖς εὐτυχῶς κενούς ἤδη.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ διαταράξας τὴν εὐθυμίαν τῶν θεραπόντων, ἦν ὁ κύριος δὲ Μονσενῦ, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἠλπιζε τόσῃ ταχεῖαν ἐπάνοδον.

Βλέπων τὴν φυγὴν ταύτην ἐμειδίασε σαρκαστικῶς ρίπτων πέριξ αὐτοῦ λοξὰ βλέμματα, ἐξηκολούθησεν ὅμως τὸν δρόμον του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ ἀνελθὼν τὴν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου κλίμακα εἰσεχώρησεν ἐν τῷ πύργῳ.

Ἀκούσασα τὰ βήματα αὐτοῦ ἐν τῷ μακρῷ διαδρόμῳ, τῇ φέροντι εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, ἡ Ἀρτεμις ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν, ἀνήγειρε τὸ παραπέτασμα διὰ τρεμούσης χειρὸς καὶ ἠκρασθή.

Μειδιάμα ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων της, διότι ὁ κύριος δὲ Μονσενῦ εἶχε κατορθώσει νὰ βαδίξῃ ἐλαφρῶς, καὶ λάμψῃ χαρὰς ἀπήστραψεν ἐπὶ τῶν κυανῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν.

— Ἐπὶ τέλους, ἰδοὺ ὁ Διδιέ! ἐψιθύρισε.

Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐξήστραπτεν ἐκ τῆς εὐτυχίας. Ὁμοίαζε πρὸς θεὸν ἀξίαν τῆς σμίλης τοῦ Πραξιτέλους. Ἦτο ἡ θριαμβεύουσα καὶ ἀκατάσχετος καλλονὴ, πρὸ τῆς ὁποίας τὰ γόνατα ἀνδρὸς κάμπτονται ἀκουσίως καὶ πρὸς ἣν οἱ βραχίονες αὐτοῦ τείνονται ἐν τυφλῇ ὁρμῇ.

Ἡ θύρα ἠνέωχθη καὶ ἡ Ἀρτεμις εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ συζύγου της.

Ἐλαφρὰ κραυγὴ τῇ διέφυγε καὶ ἀκουσίως ὀπισθοχώρησε κατὰ ἐν βῆμα.

Ἀλλ' ὁ κόμης Δὺρηλιανὸς ἦν τόσῃ ἀπησυχολημένος καὶ ἔμφροντις, ὥστε δὲν παρητήρησε τὴν συγκίνησιν τῆς Ἀρτεμιδος. Ἐκαθέσθη ἐπὶ ἀνακλίντρον καὶ ἐσπόγγισε τὸ καθίδρον μέτωπόν του.

— Δὲν μὲ ἐπερίμενες τόσῃ ταχέως, κυρία; ἠρώτησε τέλος.

— Σὲ ἐπερίμενα αὐριον, φίλε μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἀρτεμις. Ἐλπίζω ὅτι ἡ μεταβολὴ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεώς σου δὲν προέρχεται ἀπὸ λυπηρὸν γεγονός;

— Καθησύχασον, Ἀρτεμις, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἐκείνος προστρέβων εἰς τὰς χεῖράς του ἔγγραφον φέρον τὴν βασιλικὴν σφραγίδα μόνον ἢ ἐντολὴ αὐτῇ μὲ ἐπαναφέρει. Ἀπὸ τῆς χθὲς συμβαίνουν ἀλλόκοτα πράγματα εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

— Ἐξηγήθητι, φίλε μου.

— Ὅ, τι προεῖδα συνέβη, Ἀρτεμις,

ὕπελαβεν ὁ Μονσενὺ μετὰ μειδιάματος εὐχαριστήσεως. "Α! ἐγὼ δὲν ἀπατώμαι τόσον εὐκόλως ὅσον αὐτός; ὁ κύριος Περὸ δὲ Βαρτύ; ἂν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀνέθετεν εἰς ἐμέ τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν ἀνέθεσεν εἰς ἐκείνον, δὲν θὰ κατηρᾶτο τώρα τὴν ἀνόητον εὐπιστίαν του!

— "Ολοι γνωρίζουν ὅτι εἶσαι ἐκ τῶν εὐφροσύνων αὐλικῶν, Αὐρηλιανέ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ θωπευτικοῦ μειδιάματος. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐμηνόσεις τὸν ἰταλὸν καρδινάλιον. "Αλλ' ἐπὶ τέλους τί προσέδες καὶ συνέβη;

— Εἰζεύρεις, ὥραία μου πυργοδέσποινα, ὅτι δὲν ἠθέλησα νὰ πιστεύσω εἰς τὴν νόσον τοῦ στρατάρχου Βουρβόνου.

— Τὸ εἰζεύρω, φίλε μου.

— Δὲν σοὶ τὸ ἔλεγα καὶ χθὲς τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ δείπνον;

— "Ολοι οἱ ὑπηρεταὶ μας δύνανται νὰ τὸ βεβαιώσουν.

— Λοιπὸν! ὕπελαβεν ὁ Μονσενὺ μεθ' ὕφους θριαμβευτικοῦ, ὁ κύριος στρατάρχης, ὅστις ἤθελε καιρὸν μόνον νὰ κερδίσῃ, διέλαθε τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ταλαιπώρου αὐτοῦ Βαρτύ. Τὴν νύκτα ταύτην ἀπέδρασεν ἀπὸ τὴν Σαντέλ καὶ προσπαθεῖ νὰ διέλθῃ εἰς Ἰταλίαν.

— Εἶναι μάθημα διὰ τὸν βασιλέα, εἶπε σοβαρῶς ἡ "Αρτεμις. Θὰ μάθῃ τί ἀξίζουν αἱ συμβουλαι σου.

— Εὐτυχῶς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἰδοποιήθη ἐγκαίρως καὶ ἐδόθη διαταγὴ νὰ συλλάβωσι τὸν κύριον Βουρβόνον, ὅπου ἤθελον συναντήσῃ αὐτόν. Ὁ νόθος τῆς Σαβοΐας, μέγας αὐθέντης τῆς Γαλλίας καὶ ὁ πολέμαρχος τῶν Σαβάν καταδιώκουσιν αὐτὸν ἕκαστος μεθ' ἑκατὸν στρατιωτῶν. Ὁ βασιλεὺς ἀπέστειλεν ἐπίσης τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τοῦ δουκὸς δ'Αλανσόν, τὸ τοῦ κυρίου τῆς Βανδόμης καὶ τοὺς ἀρχηγούς τῶν φυλάκων.

— Εἶνε πιθανόν, φίλε μου, ὅτι ὁ κύριος Βουρβόνος δὲν θὰ διαφύγῃ. "Αλλ' εἰς τί ἡ πιθανὴ σύλληψις τοῦ ἀλλοζήνου αὐτοῦ σὲ ταράσσει τόσον; Οὐδὲ βασιλεὺς, οὐδὲ στρατάρχης εἶσαι.

— Μὲ ἐνδιαφέρει, κυρία, ὕπελαβε συνωφροσύμενος ὁ κόμης πρὸς τὴν νεαρὰν γυναικα καὶ στηρίζων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ἀνακλίντρου, διότι ὁ βασιλεὺς ἐπανέρχεται ἐπίτηδες ἐκ Λυὼν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν φυγὴν τοῦ στρατάρχου, ὃ δὲ πύργος μου κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θ' ἀκολουθήσῃ. "Ελαβον καθ' ὁδὸν τὸ ἔγγραφον τοῦτο, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀναγγέλλει ὅτι ὁ προσφιλεὺς ἡμῶν βασιλεὺς, ὁ πατὴρ τῶν ὑπηκόων του, θέλει, διερχόμενος, νὰ τὸν φιλοξενήσῃ!... "Εννοεῖς ἤδη;

— "Αλλά, ὕπελαβεν ἡ "Αρτεμις μετ' ἀδιοράτου μειδιάματος, εἰσθε διττῶς ἀξίος τῆς τιμῆς ταύτης; δὲν εἶσαι εἰς τῶν μᾶλλον ἀφοσιωμένων ὑπηρετῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, πρὸς δὲ καὶ πρεσβότος τῆς αὐλῆς του; Πῶς! ὁ πύργος τοῦ Μονσενὺ θὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, τοῦ ἱππότου βασιλέως, τοῦ νικητοῦ τοῦ Μορινιάν, τοῦ ὁ-

ποίου τοσάκις μοὶ ἐξεθιάσας τὴν τὸλμην, τὴν καλλονήν, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδιά σου δὲν πληροῦται ὑπερηφανείας καὶ χαρᾶς;

— Δὲν εἶμαι ποσῶς τῆς γνώμης σου, κυρία, εἶπεν ὁ κόμης μετ' ἀνυμνησίας· εὐρίσκω πολὺ μεγάλην τὴν τιμὴν δι' ἐμέ.

— "Α! ἐννοῶ, φίλε μου, φοβεῖσαι ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇς εἰς τὸν παλαιόν σου πύργον νὰ κάμῃς ὑποδοχὴν ἀρκετὰ λαμπρὰν εἰς τὸν διάσημον ξένον σου. Εἶναι πρίγκηψ γενναϊόφρων καὶ μεγάλοπρεπής, ἂν δὲ ἀγαπᾷ νὰ διδῇ, θέλει ὅμως νὰ βλέπῃ τοὺς εὐγενεῖς τοῦ μιμουμένου αὐτόν. Δὲν ἐπερίμενες τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν ἐπίσκεψιν καὶ λυπεῖσαι βλέπων ὅτι τὰ ἄνθη, τὰ παραπετάσματα, τὰ ἀγγεῖα, τὰ ἐνετικὰ κάτοπτρα καὶ τὰ πολύφωτα ἐλλείπουσι καὶ δὲν καλύπτεται ἡ γυμνότης τῶν ἐρήμων μεγάλων αἰθουσῶν σου.

— Δὲν ἀνησυχῶ δι' αὐτό, "Αρτεμις, εἶπεν ὁ Μονσενὺ ἐγειρόμενος. Θὰ πράξω ὅ,τι δυνηθῶ διὰ νὰ μὴ κατασταθῶ γελοῖος. Δὲν δύναμαι ὅμως εὐκόλως νὰ προλάβω σπουδαιότερον κίνδυνον...

— Κίνδυνον, Αὐρηλιανέ! εἶπεν ἡ κόμηςσα ἐκπληκτος. Περὶ τίνος λοιπὸν πρόκειται;

— Ἡ τελευταία φράσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης θὰ σοὶ τὸ γνωρίσῃ, "Αρτεμις... Πρέπει, ἄλλως τε, νὰ τὸ γνωρίζῃς, διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη σὲ ἀφορᾷ.

Καὶ ἔτεινε τῇ συζύγῳ του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως. Ἡ "Αρτεμις ἔλαβεν αὐτὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσε ταχέως. Κατέληγε διὰ τῶν ἐξῆς:

"Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ γνωρίσω τέλος τὴν ὥραϊαν κόμηςσαν δὲ Μονσενὺ, ἥτις δὲν παρουσιάσῃ ἔτι εἰς τὴν αὐλήν, παρὰ τὰς παρακλήσεις μου. Λέγω ὥραϊα, ἀγαπητὴ μου πρεσβότα, ὅχι κατὰ τὴν ὁμολογίαν σας, ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἐκ τῶν εὐγενῶν μας, οἵτινες ἐγνώρισαν τὴν δεσποινίδα "Αρτέμιδα δ' Αἰγχεμόν. Μ' ἐβεβαίωσάτε πολλάκις ὅτι ἦν ἀσθενὺς ὑγείας· θέλω προσπαθῆσαι νὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν ἡρεμίαν καὶ νὰ ἀποδιώξω τοὺς χειμερικὺς αὐτῆς φόβους".

Ἡ κόμηςσα προσέκλινεν ἐνώπιον τοῦ συζύγου της μετὰ χαριέντος μειδιάματος.

— Λοιπὸν, κύριε κόμη, εἶπεν αὐτῇ, ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς μὲ κρατεῖς κεκλεισμένην εἰς τὰ μαῦρα αὐτὰ τεῖχη, λέγων μοι ὅτι ἡ αὐλὴ εἶναι ἐστία δολοπλοκῶν καὶ τελετῶν, ἔνθα αἱ γυναῖκες χάνουσι τὴν τιμὴν των, μὲ παριστᾶς ἄφ' ἐτέρου εἰς τὸν βασιλέα ὡς ἀσθενῆ, ἥτις θὰ ἐλιποθύμει εἰς χορόν. Σοὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ τὸν λόγον τῆς τοιαύτης προφυλάξεως, ἂν δὲ ὁ κίνδυνος, τὸν ὁποῖον τρέχομεν, συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὲ ἴδῃ ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος καὶ νὰ ἐκπλαγῇ διὰ τὴν καλὴν μου ὑγείαν, τότε δὲν ἐννοῶ ποσῶς τὸν τρόπον σου.

Ὁ Μονσενὺ ἠτένισεν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί. Ἡ "Αρτεμις οὐδὲ κἂν ἐκινήθη, ἡ δὲ μορφή της διετήρει τὴν ἑκφρασιν τῆς ἀθωότητος καὶ ἀφελείας.

— Ναί, ἀνέκραξεν ὁ πρεσβότος βαδίζων μεγάλοις βήμασιν ἐν τῇ δωματίῳ, ἰδοὺ διατὶ εἶμαι ἐξηγριωμένος κατὰ τοῦ στρατάρχου, διότι εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ἐπίσκεψις τοῦ βασιλέως, ὅστις θὰ εἴπῃ ὅτι

τὸν ἠπάτησα· ἢ μᾶλλον δὲν θὰ μοὶ τὸ εἴπῃ, ὁ καλὸς βασιλεὺς, ἀλλὰ θὰ παραπονεθῇ εἰς σέ, "Αρτεμις, ὅτι ἐφυλάκισα τὴν ἀπαστράπτουσαν καλλονὴν σου εἰς τὸ ἔρημον αὐτὸ καταφύγιον. Θὰ μὲ παραστήσῃ ὡς σύζυγον ζηλότυπον, τυραννικόν καὶ κακοποιόν· θὰ γελάσῃ μ' ἐμέ καὶ βεβαίως σύ, κυρία, θὰ γελάσῃς πρωτῇ.

— Τὸ πιστεύεις, Αὐρηλιανέ; ἐπιθύρῃσεν ἡ κόμηςσα διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, ἐνῶ ἐλαφρὸν μειδιάμα ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν πορφύρων χειλέων της.

— "Ω! κύριε Βουρβόνε, ὕπελαβεν ὁ Μονσενὺ, ἂν πέσης εἰς τὰς χεῖρας μου, θὰ μοὶ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὴν σημερινὴν ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν μου! Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης θὰ ὀπλίσω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ θὰ τὸν καταδιώξω πανταχοῦ, ἂν δ' ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ συλλάβω τὸν στρατάρχην καὶ τὸν πιστόν του Πομπερᾶν, θὰ τοὺς παραδώσω δεδεμένους χεῖρας καὶ πόδας εἰς τὸν βασιλέα.

— Εἶναι ἀληθῶς γελοία ἡ ὀργή σου, φίλε μου, διέκοψεν ἡ "Αρτεμις. Ὁργίζεσαι κατὰ τοῦ κυρίου Βουρβόνου, ἐνῶ, ὡς νομίζω, φοβεῖσαι τὸν βασιλέα, σύ, ὁ ὑπηρέτης του.

Ὁ Μονσενὺ ἐσταμάτησε καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς κομήσσης· εἶτα διὰ φωνῆς σχεδὸν θλιβεραῆς ἐπιθύρῃσεν:

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σοὶ τα εἴπω ὅλα, ἀγαπητῇ μου; ναί, διότι ἡνόησες ἤδη τὸν φόβον μου. Λοιπὸν! φοβοῦμαι τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως καὶ θὰ τον-ὑποδεχθῶ μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη. Εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὸν βασιλέα καὶ ὅμως θὰ σε παρακαλέσω νὰ ἦσαι χαριέσσα πρὸς αὐτόν. Ὁ βασιλεὺς θὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὴν αὐλήν καὶ θὰ στέρξω ὡς ἄνθρωπος τιμώμενος ὑπὸ μεγάλης εὐνοίας. "Αλλ' ἂν μὲ ἀγαπᾷς, "Αρτεμις, θὰ ἀρνηθῇς καὶ θὰ εὖρης ἀφορμὴν νὰ βραδύνῃς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου. "Εχω τὸν θάνατον εἰς τὴν ψυχὴν συλλογιζόμενος ὅτι ἡ εὐτυχία μου, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσης προσοχῆς κρύπτω, θὰ ἀπωλεσθῇ ἅμα ὁ βασιλεὺς θέσῃ τὸν πόδα εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ πύργου μου.

— "Α! κύριε, ἀνέκραξεν ἡ "Αρτεμις, συκοφαντεῖς τὸν βασιλέα.

Ὁ Μονσενὺ ἔριψε περὶ ἑαυτὸν βλέμμα δυσπιστίας.

— Δὲν συκοφαντῶ τὸν κύριόν μου, ὕπελαβεν ὑποκάπως, κυρία, διότι θὰ ἦμην ἀνάνδρος καὶ ἀγνώμων. Ὑπῆρξε πάντοτε καλὸς καὶ γενναϊόφρων δι' ἐμέ καὶ τὸν ἀγαπῶ. "Αλλὰ τὸν γνωρίζω, "Αρτεμις· ἦμην ὁ σύντροφός του, ὅτε ἦτο δούξ τῆς Ἀγγούλεμης καὶ ἔτρεχε τὰς νύκτας εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων ἀναρριχώμενος διὰ τῶν τοίχων καὶ φεύγων κρύφα διὰ τῶν στεγῶν, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν προσβληθέντος συζύγου. Ἡμῶν ὁ σύντροφός του, ὅτε εἰσῆρχετο διὰ κρυφίας τῆς Μαρκαρίτας τοῦ Βαλοῦ, τῆς ἀδελφῆς του. Δὲν ἐδίστασε νὰ προσβάλῃ τὴν προσφιλεῖ ἀδελφὴν του, καὶ θὰ διστάσῃ νὰ ἀτιμάσῃ ἓνα τῶν ὑπηρετῶν του; Ὁ Φραγκίσκος,

ὁ βασιλεὺς ἡμῶν εἶναι αὐθάδης ἐρωτομανής, τὰ δὲ ἐμπόδια ἔτι μάλλον παροξύνουσιν αὐτόν. Ἐχε λοιπὸν οἶκτον δι' ἐμέ, Ἀρτεμις, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω διὰ νὰ σὲ σώσω.

Ἡ κόμησσα παρετήρει τὸν σύζυγόν της μετὰ καταφρονητικῆς συμπαθείας.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε, διὰ τὴν εἰλικρινειάν σου, Αὐρηλιανέ· ἔλαβες τὴν καλλιτέραν ἀπόφασιν ἀφ' ἧς ἐμέ νὰ ὑπερασπισθῶ. Ἀλλὰ πιστεύεις ὅτι ἀρκεῖ νὰ μὲ ἴδῃ ὁ βασιλεὺς μίαν ἡμέραν διὰ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ;

— Ἀοτεμις, ὑπέλαβεν ὁ Μονσενύ, εἶσαι ἡ ὥραιότερα πασῶν τῶν γυναικῶν τῆς αὐλῆς, οὐδὲ τῆς κυρίας Σατωβριὰν ἐξαιρουμένης. Ἀλλως τε, ὁ βασιλεὺς εἶναι λίαν ἄστατος, ἐρᾷται ταχέως καὶ λησμονεῖ τὸν ἔρωτά του ἔτι ταχύτερον. Πολλὰκις κατηγορεῖ τὰς γυναῖκας ἐπὶ ἀστασίᾳ, ἐνῶ αὐταὶ μιμοῦνται τὸ παράδειγμά του.

Ἡ κόμησσα ἐσκέπτετο ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· εἶτα μειδιδῶσα τῷ Μονσενύ, ὅστις ἐναγωνίως ἠτένιζεν αὐτήν, εἶπεν αὐτῷ:

— Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, Αὐρηλιανέ, οὐδὲν ἔχεις νὰ φοβῆσαι διὰ τὸν βασιλέα, διότι ἡ καρδιά μου εἶναι ἤδη πλήρης ἔρωτος.

— Εὐχαριστῶ, Ἀρτεμις, ἀπήντησεν ὁ κόμης σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του μετὰ συζυγικῆς ἐμπιστοσύνης. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἀγνοεῖτε ὅποιον γόνητρον, ὅποια δύναμις μαγικὴ περιβάλλει τὴν βασιλείαν. Ἐκ τῶν ἐστεμμένων ἐκείνων μετώπων ἀπαστρέπτει λάμψις θαμβοῦσα καὶ ἐλκύνουσα!

— Θέλεις νὰ μὴ ἴδω τὸν βασιλέα; εἶπε ζωηρῶς ἡ νεαρὰ γυνή. Εἶπε μίαν λέξιν καὶ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης μεταβαίνω εἰς τὸν πύργον τοῦ Αἰγκεμόν παρὰ τῇ θεῇ μου.

— Θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ ταξειδεύσης, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ ὁδοὶ εἶναι πλήρεις στρατιωτῶν διωκόντων τὸν κύριον Βουρβόνον.

— Ἀλλ' ὁ Διδιέ δύναται νὰ μὲ συνοδεύσῃ μὲ φρουράν, εἶπεν ἡ κόμησσα προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ συζύγου της βλέμμα διαπεραστικόν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ βᾶθος τῆς ψυχῆς του.

Ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν σιγὴ. Ὁ Μονσενύ ἐσκέπτετο. Ἐγνώριζε καλῶς τὸν βασιλέα Φραγκίσκον!

— Δύνασαι, ἐξηκολούθησε μετὰ δειλίας ἡ Ἀρτεμις, νὰ εἴπῃς εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ὅτι ἀνεχώρησα πρὶν ἢ λάβῃς τὴν ἐπιστολήν του καὶ ὅτι φοβοῦμαι τὴν πολεμικὴν αὐτὴν κίνησιν.

— Θὰ το πιστεύσῃ; παρετήρησεν ὁ Μονσενύ σείων μεθ' ὕφους ἀμφιβολίας τὴν κεφαλὴν.

— Ἀποφάσισον, Αὐρηλιανέ· ὅ,τι διατάξεις θὰ το ἐκτελέσω.

Ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι δὲν θ' ἀνέχωρει!

Ὁ Μονσενύ προσέκλινε συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ταπεινῆς ἐκείνης ὑποταγῆς, ἣν ἐπίστευεν εἰλικρινῆ, μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ὀξυ-

δέρκειαν. Μετὰ στιγμὴν δὲ βαθείας σκέψεως εἶπεν:

— Ἄς δώσωμεν κατὰ πρῶτον, τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς, σὺ μὲν, ὅπως ὑποδεχθῇς ἐπαξίως τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ἐγὼ δὲ διὰ νὰ συλλάβω τὸν κύριον στρατάρχην καὶ τὸν Πυλάδην αὐτοῦ Πομπέραν. Ἀπόψε δὲ θὰ σκεφθῶμεν τίνι τρόπῳ θὰ σώσωμεν τὴν τιμὴν σου καὶ τὴν ἰδικήν μου.

Ἐνῶ ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐλάμβανε χώραν μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ συζύγου της, ὁ Διδιέ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν τριῶν προστατευομένων του, εἰσῆρχετο διὰ τῆς γεφύρας εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν τοῦ πύργου.

— Κύρ Βερνάρ, εἶπεν ὁ νεανίας τῷ ἀρχιτρίκλινῳ, ὅστις ἤρχετο εἰς συνάντησιν αὐτοῦ, ὕψων τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ περιστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς εἰ κατείχετο ὑπὸ ζωηροτάτης ἀγωνίας, ἰδοὺ ξένοι, τοὺς ὁποίους σοὶ συνιστῶ.

— Ξένοι; ἐπανάλαβεν ὁ Βερνάρ ἀτενίζων ἐκπληκτος τοὺς νάνους καὶ τὴν Κλοτίλδην.

— Naί, ξένοι, καλέ μου Βερνάρ, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ παραχθεις ἐκ τῆς καταφανοῦς καταπλήξεως τοῦ ἀρχιτρίκλινου. Θὰ διατάξῃς νὰ δοθῇ αὐτοῖς καλὴ κατοικία καὶ τροφὴ διὰ νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκα αὐτοῖς.

Καλὴ κατοικία καὶ τροφὴ! Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντήχησαν ὡς γλυκεῖα ἀρμονία μέχρι τοῦ βᾶθους τῆς καρδιάς τῶν δύο νάνων.

— Κύριε Διδιέ, παρετήρησε χαμηλοφώνως ὁ ἀρχιτρίκλινος, οὐδέποτε ἀμφεβάλλατε διὰ τὴν ἀφοσίωσίν μου, δὲν εἶναι ἀληθές; ὑπηρετήσα ἐπὶ τόσον χρόνον τὸν ἔνδοξον βαρόνον Ἐρρίκον τὸν πατέρα σας!...

— Τελείωσε, εἶπε ζωηρῶς ὁ νεανίας.

— Εἰξεύρετε, ὑπέλαβεν ὁ Βερνάρ ἐρυθρὸς ἐκ τῆς συγκύσεως, ὅτι θὰ ἐπιπτα καὶ εἰς τὸ πῦρ διὰ σας!...

— Τότε πῆγαινε νὰ σουβλισθῇς, διέκοψεν ὁ Μουσερόν διὰ τῆς ὀξείας αὐτοῦ φωνῆς, διότι λιποψυχοῦμεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, ἀξιώτιμε καὶ σεβαστὲ ἀρχιτρίκλινε.

Ὁ Βερνάρ ἠτένισεν ὀργίλως τὸν νάνον.

— Πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ὥρῶν δὲν ἔφαγα, προσέθηκεν ἡ Σεβέρτη.

— Σπεῦσε λοιπὸν, καλέ μου Βερνάρ, διότι πεινοῦν! εἶπε ἐπιχαρίτως ὁ Διδιέ ὠθῶν πρὸ αὐτοῦ τοὺς ξένους του, ὡς εἰ ἤθελε νὰ δείξῃ αὐτοῖς τὸν δρόμον.

Ὁ ἀρχιτρίκλινος ἦν προφανῶς τεταραγμένος καὶ ἴστατο ἀκίνητος καὶ ἀποκεκαλυμμένος ἐνώπιον τοῦ νέου αὐτοῦ αὐθέντου.

— Λοιπὸν! τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ τύπτων αὐτὸν οἰκείως ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Σκέπτομαι, ἐψιθύρισε ὁ Βερνάρ, ὅτι ὁ ἐκλαμπρότατος κόμης μὰς διέταξεν αὐστηρῶς νὰ ἀποδιώκωμεν ὅλους τοὺς πλάνητας, βοημούς, ταχυδακτυλουργοὺς καὶ ἄλλους ἀγύρτας, οἵτινες ἠθελον ζή-

τήσαι ἄσυλον εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του.

— Ἴδιοκτησία του! ἐπανάλαβε πικρῶς ὁ Διδιέ· λησμονεῖς ὅμως, κύρ Βερνάρ, ὅτι ἀπόντος τοῦ θείου μου ἐσυνείθισα νὰ δίδω διαταγὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ πύργου καὶ θεωρῶ τὴν μὴ ὑπακοὴν ὡς ὕβριν. Δὲν πιστεύω ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς νὰ σὰς ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ μὲ σέβῃς.

— Ὅχι, βεβαίως, κύριε Διδιέ, ἀπήντησε ταπεινῶς ὁ ἀρχιτρίκλινος, ἀλλὰ...

— Σπεῦσον λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃς.

— Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ ἐδίσταξα, ἀγαπητὲ αὐθέντα, ἂν μὴ πρὸ μίαις ὥρας δὲν ἐπανάρχετο ὁ κύριος κόμης.

Ὁ νέος ἐφριξάσε καὶ ἐγένετο κάτωχρος.

— Ὁ θεός μου εἶναι ἐδῶ! ἐψιθύρισε δυσανασχέτων.

— Δὲν εἴμεθα τυχηροί, εἶπε στενάζων ὁ Μουσερόν· νὰ τὸ δεῖπνόν μας ἐχάθῃ!

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

M O P E Λ Λ A

Διήγημα

ΕΛΓΑΡΔΟΥ ΠΟΕ

ΒΕΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

EKTOΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις αἱ προσωπικαὶ αὐτῶν σχέσεις καθίσταντο στενωτέραι, καὶ ὁ Ἀντιζίστροφ προδήλως προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰς ἐγκάρδιον σχετικότητα. Ἀλλ' αὕτη αὕτη ἡ ἐγκάρδιος σχετικότης ἔφερεν ἐνίοτε εἰς ἀπορίαν τὸν ἀγαθὸν Βαλεριανόν, ὅταν παραλλήλως πρὸς αὐτήν, ἔθετεν οὗτος τὴν ἐπιφυλακτικότητα ταύτην, τὴν ἐκμέρους ἐκείνου ἀρνησιν εἰλικρινείας, μολὺς ἐθίγετο ὁ ὑπαινιγμὸς περὶ τῆς δυνάμεως, τῶν σχέσεων καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἅτινα ἐνίοτε ὡς ἀκουσίως διεκόπτοντο κατὰ τὴν φιλικὴν συνδιάλεξιν. Ὑπείκων ἠθικῶς τῷ Ἀντιζίστροφ καὶ ἀγαπῶν αὐτὸν ὀλοφύχως ὁ Βαλεριανός, ἠσθάνετο ἐκάστοτε πόνον καὶ ἀδικίαν ἐν τῇ καρδίᾳ του εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι ὁ φίλος, μ' ὅλην τὴν ἀγάπην του, δὲν θέλει νὰ φανῇ αὐτῷ εἰλικρινὴς καὶ ἡ ιδέα αὕτη τὸν ἐβασάνιζεν. Ὁ Βαλεριανὸς ὑπέθετεν ὅτι ὁ φίλος του θεωρεῖ αὐτὸν ἀνάξιον τῆς ἐμπιστοσύνης του, ὡς ἐκ τούτου μεγάλως ἤρξατο ἐπιθυμῶν, ὅπως πείσῃ αὐτὸν περὶ τοῦ ἐναντίου, νὰ κάμῃ δέ, ὥστε ὁ Ἀντιζίστροφ νὰ πεισθῇ, ἐπὶ τέλους, εἰς τὴν σταθερότητα τῆς φιλίας του, εἰς τὴν ἀναμφίβολον καὶ εὐσταθεῖ ἀσφάλειάν του. Ἐπεθύμει νὰ διαπράξῃ τι, νὰ ἐκτελέσῃ